SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (četrti senat)
z dne 26. januarja 2005*

V zadevi T-193/02,

Laurent Piau, stanujoč v Nantesu (Francija), ki ga zastopa M. Fauconnet, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopata O. Beynet in A. Bouquet, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožeča stranka,

ob intervenciji

Mednarodne nogometne zveze (FIFA), s sedežem v Zurichu (Švica), ki jo zastopata F. Louis in A. Vallery, odvetnika,

intervenient,

* Jezik postopka: francoščina.

zaradi razglasitve ničnosti odločbe Komisije z dne 15. aprila 2002, s katero je bila zavrnjena prijava, ki jo je vložila tožeča stranka zoper Pravilnik Mednarodne nogometne zveze (FIFA) o agentih igralcev,

SODIŠČE PRVE STOPNJE EVROPSKIH SKUPNOSTI (četrti senat),

v sestavi H. Legal, predsednik, V. Tiili, sodnica, in M. Vilaras, sodnik,

sodni tajnik: I. Natsinas, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 22. aprila 2004

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Mednarodna nogometna zveza (FIFA) je društvo po švicarskem pravu, ki je bilo ustanovljeno 21. maja 1904. V skladu s statuti, kot so začeli veljati 7. oktobra 2001, so njene članice nacionalne nogometne zveze (člen 1), ki združujejo amaterske kvalificirane nogometne klube in poklicne kvalificirane nogometne klube, ki so

lahko združeni v posebne „poklicne lige". Nacionalna združenja se lahko združujejo v konfederacije (člen 9). Igralci nacionalnih zvez, članic FIFA, so lahko amaterji ali neamaterji (člen 61).

2 V skladu s statuti je cilj FIFA spodbujanje nogometa, razvoj prijateljskih odnosov med nacionalnimi zvezami, konfederacijami, klubi in igralci, pa tudi uvedba pravil in metod v zvezi s pravili igre in prakse, ki veljajo v nogometu, in nadzor nad njimi (člen 2).

3 Statuti, pravilniki in sklepi FIFA so obvezni za njene člane (člen 4). FIFA ima svoje zakonodajne, izvršne in upravne organe, in sicer skupščino, izvršni odbor oziroma generalni sekretariat, kot tudi stalne in *ad hoc* komisije (člen 10). Disciplinska komisija in Komisija za pritožbe (člen 43) sta tako imenovana sodna organa FIFA. Razsodišče za nogomet, najprej zasnovano kot edina obvezna instanca po pravilniku o sporih, ki presegajo znesek, določen s strani skupščine (člen 63), ni začelo delovati. Na podlagi sporazuma med FIFA in Mednarodnim arbitražnim svetom za šport (Conseil international de l'arbitrage en matière de sport) pristojnosti razsodišča za nogomet izvršuje Športno razsodišče s sedežem v Luzani (Švica), ki ga je ustanovil Mednarodni olimpijski komite, ki odloča na podlagi pravilnika FIFA, arbitražnega pravilnika za šport in, dopolnilno, švicarskega prava. Njegove odločitve se lahko izpodbijajo pred švicarskim zveznim sodiščem (Tribunal fédéral suisse).

4 Pravilnik o izvrševanju statutov določa, da morajo imeti agenti igralcev licenco, ki jo izda FIFA (člen 16), in pooblašča izvršni odbor, da pripravi ureditev poklicne dejavnosti z obvezno veljavo (člen 17).

5 20. maja 1994 je FIFA sprejela pravilnik o agentih igralcev, ki je bil spremenjen 11. decembra 1995 in je začel veljati 1. januarja 1996 (v nadaljevanju: prvotni pravilnik).

6 Prvotni pravilnik je kot pogoj za opravljanje poklica agenta igralcev določil licenco, ki jo je izdala pristojna nacionalna zveza, opravljanje predmetne dejavnosti pa pridržal za fizične osebe (člena 1 in 2). V predhodnem postopku za pridobitev licence mora kandidat opraviti preizkus iz poznavanja predvsem prava in športa (členi 6, 7 in 8). Prav tako mora spoštovati določene nezdružljivosti in moralne pogoje, kot na primer nekaznovanost za kazniva dejanja (členi 2, 3 in 4). Poleg tega je moral predložiti bančno garancijo v znesku 200.000 švicarskih frankov (CHF) (člen 9). Odnosi med agentom in igralcem so morali biti obvezno urejeni s pogodbo, za največ dve leti, ki jo je mogoče obnoviti (člen 12).

7 Za primer kršitve pravilnika je bila predvidena določba o kaznovanju agentov, igralcev in klubov. Agenti so lahko kaznovani z ukorom, opominom ali grajo, denarno kaznijo v nedoločenem znesku in odvzemom licence (člen 14). Igralci in klubi so lahko kaznovani z denarno kaznijo do 50.000 oziroma do 100.000 CHF. Igralcem se lahko ob tem izreče prepoved nastopanja za največ dvanajst mesecev. Ukrepi prepovedi igranja ali prepovedi prestopov se lahko izrečejo tudi klubom (člena 16 in 18). Kot nadzorni organ in organ za odločanje FIFA je bila imenovana „Komisija za status igralcev“ (člen 20).

8 23. marca 1998 je L. Piau pri Komisiji vložil prijavo glede navedenega prvotnega pravilnika. Temu pravilniku je v prvi vrsti očital, da je v nasprotju s „členom [49] in naslednjimi Pogodbe [ES] o svobodni konkurenci pri opravljanju storitev“, po eni strani zaradi omejevanja dostopa do opravljanja poklica z nejasnimi podrobnimi

pogoji o izpitu in z zahtevo po predložitvi bančne garancijein po drugi strani zaradi nadzora in predvidenih kazni. Drugič, po njegovem mnenju bi lahko pravilnik povzročil diskriminacijo med državljani držav članic. Tretjič, očita, da pravilnik ne določa pravnih sredstev ali možnosti za pritožbo zoper odločbe in kazni, ki se lahko izrečejo.

9 Komisija je pred tem, 20. februarja 1996, prejela prijavo Multiplayers International Denmark, ki je izpodbijala skladnost tega pravilnika s členoma 81 ES in 82 ES. Poleg tega je bila v zvezi s tem pravilnikom obveščena tudi o peticijah, ki so jih na Evropski parlament naslovili nemški in francoski državljani in o katerih je Evropski parlament 29. oktobra 1996 in 9. marca 1998, odločil, da so dopustne, zadevajoč tudi to ureditev.

10 Komisija je začela postopek iz Uredbe Sveta št. 17 z dne 6. februarja 1962, to je iz prve uredbe o uporabi členov [81] in [82] Pogodbe (UL 1962, 13, str. 204), in FIFA 19. oktobra 1999 vročila obvestilo o očitkih. V obvestilu o očitkih je bilo navedeno, da gre pri [prvotnem] pravilniku za sklep podjetniškega združenja v smislu člena 81 ES, izražen pa je bil tudi dvom o skladnosti omejitev iz tega pravilnika z navedenimi določbami, kar zadeva obvezno licenco, izključitev pravnih oseb od pridobitve licence, prepoved klubom in igralcem, da uporabljajo storitve agentov brez licence, zahtevo po predložitvi bančne garancije in sankcije.

11 V odgovoru na obvestilo o očitkih z dne 4. januarja 2000 je FIFA prerekala očitek, da bi bilo mogoče navedeni pravilnik označiti kot sklep podjetniškega združenja. Predmetne omejitve je upravičila s skrbjo za izboljšanje in strokovno usposobljenost poklica in zatrjevala, da bi bilo mogoče zanjo uporabiti izjemo, ki jo določa člen 81(3) ES.

12 V prostorih Komisije je bila 24. februarja 2000 opravljena obravnava, na kateri so sodelovali zastopniki L. Piau in FIFA, kot tudi zastopniki FIFPro, mednarodnega sindikata poklicnih igralcev, ki je izrazil interes igralcev za pravilnik o agentih igralcev.

13 Po upravnem postopku Komisije je FIFA 10. decembra 2000 sprejela nov pravilnik o agentih igralcev, ki je začel veljati 1. marca 2001 in ki je bil 3. aprila 2002 ponovno spremenjen.

14 Novi pravilnik FIFA (v nadaljevanju: spremenjeni pravilnik) je ohranil zahtevo, da lahko opravljajo poklic agenta igralcev le fizične osebe in da mora imeti agent licenco, ki jo izda pristojna nacionalna zveza za nedoločen čas (členi 1, 2 in 10). Kandidat, ki mora imeti „neoporečen sloves“ (člen 2), mora opraviti pisni izpit (člena 4 in 5). Ta je sestavljen iz vprašalnika z več mogočimi odgovori za ocenitev kandidatovega poznavanja prava in športa (priloga A). Prav tako mora agent skleniti zavarovalno polico za zavarovanje za poklicno odgovornost oziroma predložiti bančno garancijo v znesku 100.000 CHF (člena 6 in 7).

15 Odnosi med agentom in igralcem morajo biti urejeni s pisno pogodbo za največ dve leti, ki jo je mogoče obnoviti. V pogodbi mora biti določeno nadomestilo agenta, ki se izračuna na podlagi osnovnega skupnega prihodka igralca in znaša v primeru, ko se igralec in agent ne moreta sporazumeti o višini nadomestila, 5 % navedenega prihodka. En izvod pogodbe se dostavi nacionalni zvezi, kjer so FIFA na voljo evidence sklenjenih pogodb (člen 12). Agenti igralcev z licenco morajo predvsem spoštovati statute in pravilnike FIFA in ne smejo stopiti v stik z igralcem, ki ima sklenjeno pogodbo s klubom (člen 14).

16 Vzpostavljen je tudi sistem kaznovanja klubov, igralcev in agentov. V primeru nespoštovanja zgoraj navedenih pravil so lahko vsi kaznovani z opominom, ukorom ali grajo ter tudi z denarno kaznijo (členi 15, 17 in 19). Agentom igralcev se lahko izreče suspenz ali odvzem licence (člen 15). Igralcem se lahko izreče prepoved nastopanja do največ dvanajstih mesecev (člen 17). Tudi klubi so lahko kaznovani s suspenzom in prepovedjo vseh prestopov za obdobje najmanj treh mesecev (člen 19). Denarne kazni se lahko naložijo agentom igralcev, igralcem in klubom. Znesek denarne kazni za agente igralcev ni določen, kot tudi ni bil določen v prvotnem pravilniku, medtem ko odslej znašajo najmanjše denarne kazni za igralce in klube 10.000 CHF oziroma 20.000 CHF (členi 15, 17 in 19). Vse te sankcije se lahko kumulirajo (členi 15, 17 in 19). Spore rešujejo pristojne nacionalne zveze ali „Komisije za status igralcev" (člen 22). Prehodne določbe omogočajo potrjevanje licenc, ki so bile izdane na podlagi prejšnje ureditve (člen 23). Spremenjenemu pravilniku sta priložena kodeks poklicne etike in standardni obrazec pogodbe o zastopanju (v prilogi B oziroma C).

17 Spremembe z dne 3. aprila so podrobneje določile, da državljani Evropske unije in Evropskega gospodarskega prostora (EGP) prošnje za izdajo licence naslovijo na nacionalne zveze v svoji državi ali v državi stalnega prebivališča, ne glede na časovni pogoj za prebivanje, in lahko sklenejo zahtevano zavarovalno polico v katerikoli državi Evropske unije ali EGP.

18 9. in 10. julija 2001 je Evropski parlament odločil, da se zaključijo odprti spis peticij, navedeni v točki 9 zgoraj.

19 Komisija je L. Piau 3. avgusta 2001 poslala dopis na podlagi člena 6 Uredbe Komisije (ES) št. 2842/98 z dne 22. decembra 1998 o zaslišanju pogodbenic v nekaterih postopkih na podlagi členov [81] in [82] Pogodbe ES (UL L 354, str. 18). Komisija je v dopisu navedla, da je njeno posredovanje pri FIFA pripeljalo do izločitve osrednjih omejitev iz pravilnika o agentih igralcev in da za nadaljevanje postopka ni bilo več interesa Skupnosti.

20 Komisija je podoben dopis 12. novembra 2001 naslovila na Multiplayers International Denmark, na katerega ta prijavitelj ni odgovoril.

21 V odgovoru Komisiji na dopis z dne 3. avgusta 2001, naveden v točki 19 zgoraj, je L. Piau navedel, da vztraja pri prijavi. Zatrjeval je, da naj spremenjeni pravilnik ne bi odpravil kršitev člena 81(1) ES, kar zadeva izpit in zavarovanje poklicne odgovornosti, in da so bile uvedene nove omejitve v obliki kodeksa, standardnega obrazca pogodbe o zastopanju, in glede določitve nadomestila. Navedenih omejitev po njegovem mnenju ni mogoče šteti za izjemo na podlagi člena 81(3) ES. Poleg tega je L. Piau navedel, da Komisija zadevnega pravilnika ni preizkusila s stališča določb člena 82 ES.

22 Z odločbo z dne 15. aprila 2002 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) je Komisija zavrnila prijavo L. Piau. Komisija v odločbi navaja, da za nadaljevanje postopka, ker so bile razveljavljene najbolj omejujoče določbe, ki so bile predmet prijave – obveznost licence je po mnenju Komisije upravičena –, ker je preostale omejitve mogoče obravnavati kot izjeme iz člena 81(3) ES in ker se za konkretni primer ne uporablja člen 82 ES, ni zadostnega interesa Skupnosti.

Postopek in predlogi strank

23 14. junija 2002 je L. Piau vložil to tožbo.

24 FIFA je 5. novembra 2002 vložila predlog za intervencijo v podporo predlogov Komisije. S sklepom predsednika prvega senata Sodišča prve stopnje z dne 5. decembra 2002 je bila intervencija dopuščena.

25 Na podlagi sklepa Sodišča prve stopnje z dne 2. julija 2003 je postal sodnik poročevalec 1. oktobra 2003 član četrtega senata, ki mu je bila zadeva posledično dodeljena.

26 Z ukrepom procesnega vodstva, ki je bil notificiran 11. marca 2004, je Sodišče prve stopnje zaslišalo Komisijo in FIFA o zavarovanju poklicne odgovornosti, o nadomestilih agentov igralcev in o pravnih sredstvih, predvidenih s spremenjenim pravilnikom, in L. Piau glede njegovega prizadevanja za opravljanje poklica agenta igralcev.

27 FIFA, Komisija in L. Piau so na vprašanja Sodišča prve stopnje odgovorili po pošti, ki je prispela 1., 2. oziroma 3. aprila 2004.

28 Stranki sta podali ustne navedbe in odgovorili na vprašanja Sodišča prve stopnje na obravnavi z dne 22. aprila 2004.

29 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— izpodbijano odločbo razglasi za ničnо;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

30 Komisija Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— zavrne tožbo;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

31 FIFA Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— tožbo razglasi za nedopustno in v vsakem primeru za neutemeljeno;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Dopustnost

Navedbe strank

32 FIFA dvomi o dopustnosti tožbe. Trdi, da naj tožeča stranka ne bi imela pravnega interesa, glede na to, da po eni strani ni po uradni poti storila ničesar za to, da bi opravljanja poklic agenta igralcev, in po drugi strani, da naj bi bilo francosko pravo, ki se uporablja v konkretnem primeru, strožje od ureditve FIFA.

33 Komisija ugovora nedopustnosti tožbe po lastnih navedbah ni vložila zato, ker je bila mnenja, da je imel L. Piau zveze z nogometnim svetom in da je poklic agenta igralcev želel opravljati.

34 L. Piau zatrjuje, da je njegova tožba zoper odločbo Komisije, s katero je bila zavrnjena njegova prijava, dopustna. Zatrjuje, da je želel opravljati poklic agenta igralcev od leta 1997 in da so med ureditvijo FIFA in francosko zakonodajo nasprotja.

Presoja Sodišča prve stopnje

35 Komisija med postopkom ugovora nedopustnosti ni vložila. Z vlogo za pridružitev v postopku je dopustno podpreti le zahtevek ene od strank v postopku (člen 40, zadnji odstavek, Statuta Sodišča, ki se na podlagi člena 53 istega statuta uporablja tudi za Sodišče prve stopnje).

36 FIFA torej ni upravičena vložiti ugovora nedopustnosti, če ga ni uveljavljala stranka, na strani katere ji je bila dovoljena intervencija. Sodišču prve stopnje torej v tem pogledu ni treba presojati navedenih tožbenih razlogov (sodba Sodišča z dne 24. marca 1993 v zadevi CIRFS in drugi proti Komisiji, C-313/90, Recueil, str. I-1125, točka 22).

37 V vsakem primeru pa lahko Sodišče prve stopnje na podlagi člena 113 Poslovnika Sodišča prve stopnje kadarkoli po uradni dolžnosti preizkusi, ali so izpolnjene procesne predpostavke, ki so potrebne za obravnavanje, skupaj s tistimi, na katere se sklicujejo intervenienti (sodba Sodišča prve stopnje z dne 24. oktobra 1997 v zadevi EISA proti Komisiji, T-239/94, Recueil, str. II-1839, točka 26).

38 Dejstvo je, da je L. Piau naslovnik odločbe Komisije, s katero je bil dokončno sklenjen postopek, začet na podlagi Uredbe št. 17, in da je zoper to odločbo pravilno vložil pravno sredstvo. Zavrnitev nadaljevanja takega postopka in zavrnitev prijave posegata v interese vlagatelja, ki mora imeti v skladu z ustaljeno sodno prakso na voljo pravna sredstva za varstvo svojih legitimnih interesov (sodbi Sodišča z dne 25. oktobra 1977 v zadevi Metro proti Komisiji, 26/76, Recueil, str. 1875, točka 13, in Sodišča prve stopnje z dne 18. maja 1994 v zadevi BEUC in NCC proti Komisiji, T-37/92, Recueil, str. II-285, točka 36). Prav tako je Sodišče razsodilo, da je neko tretje podjetje, ki mu je Komisija priznala legitimni interes za predložitev stališč v okviru postopka na podlagi Uredbe št. 17, upravičeno, da vloži pravno sredstvo (zgoraj navedena sodba Metro proti Komisiji, točke 6, 7 in od 11 do 13).

Temelj

1. *Obravnavanje prijave*

Navedbe strank

39 L. Piau v prvi vrsti zatrjuje, da Komisija ni spoštovala obveznosti, ki jih ima v zvezi z obravnavanjem prijave, vložene na podlagi člena 3 Uredbe št. 17. Ker FIFA Komisije ni obvestila o prvotnem pravilniku, naj se ta ne bi izrekla o očitanih kršitvah in naj bi domnevala, da gre v primeru zadevnega pravilnika za izjemo. Njeno ravnanje naj bi bilo v nasprotju z dobro vero, ki mora veljati v odnosih med državljani in Skupnostjo, kot tudi z načelom pravne varnosti.

40 Drugič, tožeča stranka zatrjuje, da Komisija ni niti preučila niti obrazložila izpodbijane odločbe glede člena 82 ES, medtem ko naj bi njena prijava zadevala tudi ta člen, kar bi izhajalo zlasti iz dopisov z dne 31. januarja oziroma 30. marca 2001, ki sta si jih izmenjali tožeča stranka in Komisija. Preiskava naj se torej ne bi nanašala na člen 82 ES, ki v obvestilu o očitkih ni bil omenjen. Ker Komisija prijave ni preizkusila v tem smislu, naj bi zlorabila legitimno pričakovanje, ki ga je imel L. Piau.

41 Komisija poudarja, da to, da ukrep ni bil notificiran, ne pomeni, da bi bil s stališča prava Skupnosti nezakonit.

42 Drugič, tožena stranka navaja, da ji ni bilo treba preučiti niti obrazložiti svoje odločbe glede člena 82 ES, ki v prijavi ni bil omenjen, pač pa ga je tožeča stranka navedla pozneje (28. septembra 2001), medtem ko noben element ni kazal na kršitev te določbe.

43 FIFA zatrjuje, da izpodbijane odločbe ni bilo treba obrazložiti glede člena 82 ES, ki ga prijava ni zajela in na katerega se je tožeča stranka sklicevala pozneje. V vsakem primeru pa naj bi Komisija, ki je lahko zavrnila prijavo že samo iz razloga neobstoja interesa Skupnosti, izpodbijano odločbo, kar zadeva člen 82 ES, zadostno obrazložila.

Presoja Sodišča prve stopnje

44 Kar v prvi vrsti zadeva obravnavanje prijave v okviru Uredbe št. 17, je treba upoštevati, da ima Komisija na tem področju široko pooblastilo za odločanje po prostem preudarku (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 4. marca 1999 v zadevi Ufex in drugi proti Komisiji, C-119/97 P, Recueil, str. I-1341, točki 88 in 89).

45 V konkretnem primeru je L. Piau 23. marca 1998 vložil prijavo glede pravilnika FIFA o agentih igralcev, sestavljeno v obliki povzetka, ki se je nanašala na „člene [49] in naslednje Pogodbe ES o svobodni konkurenci pri opravljanju storitev", ne da bi se pri tem skliceval na Uredbo št. 17. Komisija, ki je prejela še eno prijavo v zvezi z istim pravilnikom (glej točko 9 zgoraj), je menila, da se navedena dejstva nanašajo na določena vprašanja prava konkurence, in je štela, da je L. Piau vložil prijavo na podlagi člena 3 Uredbe št. 17.

46 Komisija je v nadaljevanju izvedla upravni postopek glede kršitve, določen na področju konkurence, opravila preiskavo in 19. oktobra 1999 na FIFA naslovila obvestilo o očitkih ter dne. februarja 2000 opravila zaslišanje strank. Zagotovo je ta postopek FIFA pripravil do tega, da je 10. decembra 2000 sprejela spremenjeni pravilnik o agentih igralcev. Komisija, ki se je s sprejetimi spremembami predmetnega pravilnika zadovoljila, je torej menila, da ni treba nadaljevati postopka, o čemer je 3. avgusta 2001 obvestila L. Piau a z dopisom na podlagi člena 6 Uredbe št. 2842/98, nato pa je 15. aprila 2002 zavrnila njegovo prijavo.

47 S postopkovnega stališča se zdi, da je Komisija svoja pooblastila, ki jih ima na podlagi Uredbe št. 17, ki se v tem primeru uporablja, pri preučitvi prijave s področja konkurence, izvrševala na primeren način, spričo odločanja po prostem preudarku, ki ga ima na voljo na tem področju. Komisija je v zadevi posledično spoštovala svoje obveznosti. Okoliščina, da o prvotnem pravilniku ni bila obveščena, na pravilnost postopka ne vpliva, pač pa je edini učinek neobvestitve v tem, da Komisija, ker ji FIFA tega ni predlagala, ni mogla odločiti o možnosti, da bi pravilnik obravnavala kot izjemo na podlagi člena 81(3) ES. Končno tožeča stranka ni navedla ničesar, kar bi dokazovalo, da Komisija pri obravnavanju njene prijave ne bi bila ravnala v skladu z dobro vero oziroma da ne bi spoštovala načela pravne varnosti.

48 Drugič, kar zadeva preučitev prijave in obrazložitev izpodbijane odločbe glede člena 82 ES, iz spisa izhaja, da prijava, vložena 23. marca 1998, člena 82 ES ni omenjala. Kljub temu je L. Piau v dopisu z dne 28. septembra 2001 v odgovoru na obvestilo Komisije na podlagi člena 6 Uredbe št. 2842/98 navedel, da vztraja pri prijavi (glej točko 21 zgoraj), in se skliceval na to določbo. Prijavitelj je v odgovoru navedel, da po njegovem mnenju prijava ni bila preučena glede člena 82 ES, čeprav je bila FIFA v položaju, ko je imela možnost zlorabe prevladujočega položaja in je Komisija v dopisu z dne 30. marca 2001 navedla, da se njena prijava nanaša predvsem na člena 81 ES in 82 ES.

49 Tožeča stranka se ne more sklicevati na varstvo legitimnega pričakovanja v zvezi z navedbami iz zahtev za informacije, ki jih je Komisija 11. novembra 1998 in 19. julija 1999 naslovila na FIFA in v katerih je opozorila na možnost kršitve členov 81 ES in 82 ES. Takih navedb ni mogoče šteti kot natančnih zagotovil, ki bi lahko pri posamezniku povzročila upravičena pričakovanja (glej na primer sodbo Sodišča prve stopnje z dne 8. novembra 2000 v združenih zadevah Dreyfus in drugi proti Komisiji, T-485/93, T-491/93, T-494/93 in T-61/98, Recueil, str. II-3659, točka 85). Poleg tega Komisija v nadaljevanju, 19. oktobra 1999, v obvestilu o očitkih ni ugotovila kršitev člena 82 ES, temveč zgolj člena 81 ES.

50 Komisija zase ne more trditi, da je vsled pozne omembe člena 82 ES s strani tožeče stranke v teku upravnega postopka oproščena obveznosti preučitve in obrazložitve izpodbijane odločbe glede tega. Komisija je lahko vse do tedaj, ko je bil zaključen upravni postopek in je bila sprejeta odločba o prijavi L. Piaua, opravila nove preiskave, če so bili zatrjevani novi očitki, katerih upoštevnost mora presojati.

51 Nasprotno pa v primeru, kolikor je po preizkusu dejstev in prava glede uporabe člena 82 Komisija ugotovila, da preučitev glede tega ni potrebna in utemeljena, ni

bila dolžna nadaljevati preučevanja o tej točki (sodba Sodišča prve stopnje z dne 24. januarja 1995 v zadevi Ladbroke proti Komisiji, T-74/92, Recueil, str. II-115, točka 60).

52 Kar zadeva obrazložitev v zvezi s členom 82 ES, izpodbijana odločba navaja, da so komentarji L. Piaua v zvezi s to določbo „glede trga, na katerem naj bi imela FIFA prevladujoč položaj, in glede zatrjevane zlorabe nejasni". Izpostavlja, da FIFA ni aktivna na trgu svetovanja [igralcem], na katerem so dejavni agenti igralcev, in zaključuje, da „[č]lena 82 v konkretnem primeru, kot ga je opisal prijavitelj, ni mogoče uporabiti". Te navedbe zadostijo, v okoliščinah konkretnega primera, obveznosti obrazložitve Komisije (zgoraj navedena sodba Ladbroke proti Komisiji točka 60).

53 Iz navedenega izhaja, da L. Piau ne more utemeljeno trditi, da naj Komisija ne bi izpolnila svojih obveznosti v zvezi z obravnavanjem prijave, ki ji je bila predložena. Tožbene razloge tožeče stranke, ki se nanašajo na to, je treba posledično zavrniti.

2. *Interes Skupnosti*

Navedbe strank

54 L. Piau zatrjuje, da je bil v njegovi prijavi podan interes Skupnosti. Dejansko naj bi šlo za trg, ki ima „čezmejno naravo", najpomembnejše omejevalne določbe prvotnega pravilnika naj ne bi bile razveljavljene in spremenjeni pravilnik ne bi

mogel biti predmet izjeme iz naslova člena 81(3) ES. Protikonkurenčni učinki naj bi bili še vedno prisotni, saj so agenti z licenco, izdano na podlagi prvotnega pravilnika, obdržali dele tržišča, ki so jih pridobili. Poleg tega bi bilo treba uporabiti člen 82 ES. Končno naj L. Piau pred nacionalnimi sodišči ne bi mogel dobiti ustreznega varstva.

55 Tožeča stranka v prvi vrsti poudarja, da je Komisija napačno presodila pravilnik FIFA o agentih igralcev. Obveznost spoštovanja pravilnikov FIFA, skupaj s sankcijami, bi pomenila oviro „svobodni konkurenci opravljanja storitev" in svobodi ustanavljanja, ter agentom brez licence onemogočila dostop na trg. Določba spremenjenega pravilnika o nadomestilu agentov igralcev naj bi v bistvu pomenila določitev predpisane cene, ki bi omejila konkurenco. Obvezni standardni obrazec pogodbe o zastopanju naj ne bi spoštoval pogodbene svobode in obveznost nacionalne zveze, da FIFA dostavi izvod pogodbe, naj ne bi zagotavljala varstva osebnih podatkov. Kodeks poklicne etike, ki je priloga k zadevnemu pravilniku, naj bi puščal prostor za arbitriranje. Spremenjeni pravilnik naj ne bi bil združljiv s francosko zakonodajo, s katero je urejen poklic; kljub temu pa bi morala francoska nogometna zveza pri izdaji licenc uporabiti ta pravilnik, in ne nacionalne zakonodaje. Spremenjeni pravilnik naj bi tudi prepovedoval predložitev zadev rednim sodiščem.

56 Drugič, L. Piau zatrjuje, da spremenjenega pravilnika ni mogoče obravnavati kot izjeme iz člena 81(3) ES, glede na to, da ni izpolnjen noben pogoj iz te določbe. Omejitve naj ne bi bile niti nujne, niti primerne, niti sorazmerne. Nasprotno naj bi ta pravilnik, glede na to, da lahko licenco izda le FIFA, ukinil vsakršno konkurenco. Tožeča stranka poudarja, da je za javno izraženim namenom FIFA, da zaščiti igralce in izboljša poklic agenta igralcev, resnični namen FIFA, ki hoče imeti popoln nadzor nad opravljanjem poklica agenta igralcev v nasprotju s podjetniško svobodo in načelom nediskriminacije. L. Piau zatrjuje tudi, da v konkretnem primeru od prava konkurence Skupnosti ne bi bilo mogoče odstopiti niti s sklicevanjem na „posebnosti športa", saj naj predmetna dejavnost s samim športom ne bi bila neposredno povezana.

57 Tretjič, L. Piau poudarja, da ima FIFA prevladujoč položaj na „nogometnem trgu“ in da prevladujoč položaj zlorablja na povezanem trgu storitev agentov igralcev. FIFA naj bi bila podjetniško združenje, spremenjeni pravilnik pa naj bi predstavljal sklep podjetniškega združenja. Ker predstavlja interese vseh kupcev, naj bi FIFA delovala kot monopsonist, kot edini kupec, ki vsiljuje pogoje ponudnikom. Zlorabe prevladujočega položaja naj bi izhajale iz obveznih določb pravilnika. Prav tako naj bi imeli agenti igralcev z licenco skupno v rokah skupni prevladujoč položaj, ki naj bi ga zlorabljali s pomočjo pravilnika FIFA. Trg ponudnikov storitev agentov igralcev, dostop do katerega naj agentom brez licence ne bi bil dovoljen, naj bi bil pridržan članom podjetniškega združenja.

58 Četrtič, L. Piau poudarja, da spremenjeni pravilnik s tem, da dostop do opravljanja poklica agenta igralcev veže na imetništvo licence, ovira tako svobodno opravljanje storitev kot tudi podjetniško svobodo. Tožeča stranka zatrjuje, da FIFA ni upravičena sprejemati pravil s področja določene ekonomske aktivnosti in da bi ji Komisija tako molče delegirala pristojnost sprejemanja pravil s področja opravljanja storitev ob nespoštovanju pristojnosti, ki pripadajo državam članicam.

59 Komisija kot poglavitno navaja, da za nadaljevanje postopka ni obstajal interes Skupnosti, ki bi ga upravičeval, da je iz navedenega razloga utemeljeno zavrnila prijavo in da tožba L. Piaua dejansko ni utemeljena. „Čezmejnost“ trga naj ne bi pomenila, da obstaja interes Skupnosti. Najpomembnejše omejitve naj bi bile v spremenjenem pravilniku ukinjene. Morebitne učinke prvotnega pravilnika, ki še obstajajo, bi bilo treba šteti za prehodne ukrepe za zagotavljanje pridobljenih pravic agentov, ki jim je bila izdana licenca na podlagi prejšnje ureditve. Zgolj na podlagi okoliščine, da se v določeni prijavi uveljavlja zloraba prevladujočega položaja, ne bi bilo dopustno sklepati o obstoju interesa Skupnosti. Dostop do rednih sodišč naj tožeči stranki v nasprotju s tem, kar trdi, ne bi bil oviran.

60 Podredno Komisija najprej poudarja, da bi bilo navajanje tožeče stranke, utemeljeno na določbah, ki s pravom konkurence niso povezane, nedopustno oziroma neutemeljeno, ker nima pooblastila na podlagi Uredbe št. 17 niti na kakšni drugi pravni podlagi, da se zoperstavi podjetniškim združenjem iz drugih razlogov kot samo za uveljavitev pravil Skupnosti, ki veljajo na področju konkurence. Poleg tega Komisija zatrjuje, da pravo Skupnosti dopušča priznanje pridobljenih pravic in da bojazen tožeče stranke v zvezi z varstvom osebnih podatkov ni utemeljena. Ker ureditev poklica agentov igralcev ni bila predmet harmonizacije na ravni Skupnosti, Komisija poudarja, da pravilnik FIFA, ki na svetovni ravni določa enotne pogoje za dostop, ne bi mogel ovirati prostega pretoka agentov in igralcev.

61 Drugič, Komisija poudarja, da predmetnega pravilnika, ki bi dejansko varoval igralce in zagotavljal usposobljenost agentov, ni napačno presodila. Sistem licenc naj bi ob neobstoju notranje ureditve poklica predpisal utemeljene, nujne in sorazmerne kvalitativne omejitve. Poleg tega naj bi bile glavne omejitve odpravljene, predvsem kar zadeva pogoje za dostop do poklica in podrobna pravila v zvezi z izpiti. Spremenjeni pravilnik naj bi bil sorazmeren s cilji in naj bi upošteval posebnosti športa. Določba o nadomestilu agenta naj bi bila zgolj pravilo, ki se uporabi podredno in ki strankama pušča veliko svobode. Standardni obrazec pogodbe o zastopanju naj ne bi omejeval svobode strank, omejitev veljavnosti na dve leti pa naj bi ugodno vplivala na konkurenco. Zatrjevana prepoved do predložitve zadev rednim sodiščem naj ne bi bila dokazana. Pravila o poklicni etiki, ki naj bi jih bilo mogoče upravičiti s splošnim interesom, naj bi bila sorazmerna in skladna s pravom Skupnosti na področju konkurence. Končno naj bi bile obvezne določbe pravilnika in sankcije, ki jih pravilnik določa, neločljivo povezane z obstojem določene ureditve.

62 Tretjič, Komisija poudarja, da spremenjeni pravilnik izpolnjuje pogoje za priznanje izjeme na podlagi člena 81(3) ES. Omejitve, ki jih vsebuje, naj bi bile utemeljene s skrbjo za izboljšanje poklica in profesionalizem in naj bi bile sorazmerne. Konkurenca naj ne bi bila izločena. Sam obstoj pravilnika bi izboljšal delovanje trga in bi bil iz tega razloga bistven za ekonomski napredek.

63 Četrtič, Komisija zatrjuje, da se člen 82 ES, ki se nanaša samo na ekonomske aktivnosti, v konkretnem primeru, ko gre za izključno urejevalno dejavnost, ne uporablja. FIFA naj ne bi bilo mogoče prištevati niti med „ekonomske sile", niti med monopsoniste, prav tako pa ni bila dokazana zloraba na trgu, ki je povezan z „nogometnim trgom". FIFA naj ne bi predstavljala ekonomskih interesov klubov in igralcev. Agenti igralcev z licenco naj bi sestavljali poklic, ki ni zaprt, ki je brez strukturnih povezav, in naj torej skupno ne bi zlorabljali prevladujočega položaja. Komisija pa ravno nasprotno zatrjuje, da je FIFA podjetniško združenje in da je sporni pravilnik sklep podjetniškega združenja.

64 FIFA v prvi vrsti zatrjuje, da je Komisija prijavo L. Piaua utemeljeno zavrnila zaradi neobstoja interesa Skupnosti. Omejevalne določbe spremenjenega pravilnika naj bi imele kvalitativno vsebino. Prepovedanih omejitev iz člena 81(1) ES naj ne bi vsebovale in naj bi bile upravičene na podlagi člena 81(3) ES. Še obstoječi zatrjevani protikonkurenčni učinki naj ne bi bili posledica predmetne ureditve, pač pa posledica dejavnosti agentov. „Čezmejnost" trga naj ne bi vplivala na interes Skupnosti, ki bi ga neka zadeva lahko pomenila.

65 Drugič, FIFA poudarja, da spremenjenega pravilnika ni mogoče opredeliti kot sklepa podjetniškega združenja, glede na to, da so poklicni klubi, ki jih je mogoče šteti za podjetja, manjšinski člani nacionalni zvez, včlanjenih v mednarodne organizacije. Pravilniki, ki jih sprejme FIFA, naj torej ne bi bili izraz volje poklicnih klubov. Spremenjeni pravilnik naj ne bi vseboval omejitev, ki bi vplivale na konkurenco. Podrobna pravila o pridobitvi licence naj bi bila od tedaj zadovoljiva. Zavarovanje poklicne odgovornosti za vsoto, ki je objektivno določena, naj bi bilo primerno sredstvo za reševanje sporov. Določb o nadomestilu agenta naj ne bi bilo mogoče enačiti z določanjem cene. Standardni obrazec pogodbe o zastopanju naj bi vseboval običajne določbe in naj ne bi z ničimer ogrožal varstva zasebnega življenja. Kodeks poklicne etike, sankcije in sistem reševanja sporov naj ne bi bili v nasprotju s členom 81 ES.

66 Tretjič, FIFA zatrjuje, da bi bil lahko spremenjeni pravilnik predmet izjeme iz člena 81(3) ES. Taka ureditev bi bila ob neobstoju ureditve poklica in nacionalnih zakonodaj ter ob dejstvu svetovne razsežnosti nogometa nujna. Spodbujala bi profesionalizem in izboljšanje dejavnosti agentov igralcev, katerih naraščajoče število bi prikazalo, da predmetna ureditev ni omejujoča.

67 Četrtič, FIFA poudarja, da se člen 82 ES ne uporablja in da ni zlorabila prevladujočega položaja. Opozarja, da ni podjetniško združenje, in zatrjuje, da pri izvrševanju svojih urejevalnih pristojnosti, o katerih teče spor, ne opravlja gospodarskih dejavnosti. Poudarja, da se tožeča stranka med upravnim postopkom ni nikoli sklicevala na „nogometni trg" in da okoliščina, da ima urejevalna pooblastila nad gospodarskimi subjekti na zadevnem trgu, še ne pomeni, da je na tem trgu udeležena, *a fortiori*, da ima na tem trgu prevladujoč položaj. Poleg tega naj trg svetovanja v konkretnem primeru ne bi bil povezan z nobenim izmed trgov, na katerih je FIFA aktivna. Njenega položaja ni več mogoče opredeliti kot monopsona, glede na to, da naj FIFA ne bi predstavljala niti klubov niti igralcev v njihovih odnosih z agenti. Prav tako naj agenti z licenco ne bi imeli skupnega prevladujočega položaja, ki bi ga lahko zlorabljali s pomočjo ureditve FIFA.

Presoja Sodišča prve stopnje

Narava pravilnika FIFA o agentih igralcev

68 Komisija je v izpodbijani odločbi presojala prijavo L. Piaua s stališča pravil Skupnosti o konkurenci, predvsem člena 81 ES, ne da bi s stališča prava Skupnosti opredelila naravo pravilnika o agentih igralcev niti FIFA, avtorja pravilnika. Kljub tej določbi in pooblastilih Komisije, da zagotovi njeno spoštovanje v primerih sklepov, sporazu-

mov ali ravnanj podjetij ali podjetniških združenj, se pravo Skupnosti uporablja zgolj v primerih, ko se ta določba uporabi za zadevne akte ali ravnanja oziroma njihove avtorje. V okviru tega postopka je Komisija navedla, da je po njenem mnenju FIFA podjetniško združenje, sporni pravilnik pa sklep podjetniškega združenja, in potrdila analizo, ki jo je opravila v obvestilu o očitkih, s katero se je L. Piau strinjal, FIFA pa ji je oporekala.

69 Glede na to, da gre v prvi vrsti za pojem podjetniškega združenja in da se o dopustnosti navajanja intervenienta, ki je v nasprotju s tistim, kar zatrjuje stranka, katere predloge je podprla, ni treba izreči, je gotovo, da so člani FIFA nacionalne zveze, ki združujejo klube, za katere nogomet pomeni gospodarsko dejavnost. Ti nogometni klubi so posledično podjetja v smislu člena 81 ES in nacionalne zveze, ki jih združujejo, podjetniška združenja v smislu iste določbe.

70 Okoliščina, da nacionalne zveze vključujejo tako amaterske kot poklicne klube, ne more vzbuditi dvoma o tej presoji. V tem smislu velja opozoriti, da tudi če posamezna športna zveza ali združenje športnike ali klube enostransko opredeli kot „amaterske", to samo po sebi še ne pomeni, da ti ne opravljajo gospodarskih dejavnosti v smislu člena 2 ES (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 11. aprila 2000 v združenih zadevah Deliège, C-51/96 in C-191/97, Recueil, str. I-2549, točka 46).

71 Poleg tega ji morajo nacionalne zveze, ki so v skladu s statuti FIFA zavezane sodelovati na tekmovanjih, ki jih organizira, plačati odstotek skupnega prihodka od vsake mednarodne tekme, FIFA pa jim na podlagi istih statutov priznava izključne

pravice za razširjanje in prenos zadevnih športnih prireditev, na tej podlagi prav tako opravljajo gospodarsko dejavnost (glej v tem smislu sodbo Sodišča prve stopnje z dne 9. novembra 1994 v zadevi Scottish Football proti Komisiji, T-46/92, Recueil, str. II-1039). Posledično so tudi nacionalne zveze podjetja v smislu člena 81 ES.

72 Ker je mogoče šteti nacionalne zveze za podjetniška združenja in zato, ker opravljajo gospodarske dejavnosti, tudi za podjetja, je tudi FIFA, zveza, ki združuje nacionalne zveze, podjetniško združenje v smislu člena 81 ES. Dejansko se ta določba uporablja za združenja, kolikor ima njihova lastna dejavnost ali dejavnost podjetij, ki jih združuje, učinke, ki jih določa (sodba Sodišča z dne 15. maja 1975 v zadevi Frubo proti Komisiji, 71/74, Recueil, str. 563, točka 30). Pravni okvir, v katerem se sprejemajo sklepi podjetij, in pravna opredelitev, ki jo temu okviru pripišejo različni nacionalni pravni redi, na uporabo pravil Skupnosti o konkurenci ne vplivata (sodba Sodišča z dne 30. januarja 1985 v zadevi BNIC, 123/83, Recueil, str. 391, točka 17).

73 Drugič, kar zadeva pojem sklep podjetniškega združenja, iz spisa izhaja, da je namen dejavnosti agentov igralcev po besedilu spremenjenega pravilnika v tem, da „v skladu s pravili in proti nadomestilu z namenom sklenitve pogodbe o zaposlitvi vzpostavi stik med igralcem in klubom ali med dvema kluboma z namenom sklenitve pogodbe o prestopu“. Posledično je mogoče govoriti o gospodarski dejavnosti opravljanja storitev, ki ni povezana s posebnostmi športa, kot jih je opredelila sodna praksa (sodbi Sodišča z dne 14. julija 1976 v zadevi Donà, 13/76, Recueil, str. 1333, točki 14 in 15; z dne 15. decembra 1995 v zadevi Bosman, C-415/93, Recueil, str. I-4921, točka 127; zgoraj navedena sodba Deliège, točki 64 in 69, in sodba z dne 13. aprila 2000 v zadevi Lehtonen in Castors Braine, C-176/96, Recueil, str. I-2681, točke od 53 do 60).

74 Po eni strani je pravilnik o agentih igralcev sprejela FIFA na podlagi lastne urejevalne pristojnosti in ne v okviru normodajnih pooblastil, ki bi jih nanjo prenesli javni organi v okviru nalog splošnega interesa glede športne dejavnosti (analogno glej

sodbo Sodišča z dne 19. februarja 2002 v zadevi Wouters in drugi, C-309/99, Recueil, str. I-1577, točki 68 in 69). Ta pravilnik ne zadeva več zgolj svobode notranje ureditve športnih združenj (zgoraj navedeni sodbi Bosman, točka 81, in Deliège, točka 47).

75 Po drugi strani pa pravilnik FIFA, obvezen za nacionalne zveze, članice FIFA, ki morajo sprejeti podobne pravilnike, ki jih FIFA naknadno odobri, kot tudi za klube, igralce in agente igralcev, izraža voljo FIFA, da uskladi obnašanje njenih članov do agentov igralcev. Posledično ga je mogoče šteti za sklep združenja podjetij v smislu člena 81(1) ES (sodba Sodišča z dne 27. januarja 1987 v zadevi Verband der Sachversicherer proti Komisiji, 45/85, Recueil, str. 405, točke od 29 do 32, in zgoraj navedena sodba Wouters in drugi, točka 71), ki mora spoštovati pravila Skupnosti o konkurenci, kolikor ima tak sklep učinke v Skupnosti.

76 Kar zadeva legitimnost, ki jo prereka tožeča stranka, da FIFA sprejme tako ureditev, ki ne zasleduje športnih ciljev, pač pa ureja dejavnost, ki je glede na športno dejavnost postranska gospodarska dejavnost in zadeva ob temeljne svoboščine, se lahko dejansko vprašamo o normodajnih pooblastilih, ki si jih prisvoji določen subjekt zasebnega prava, kot je FIFA, katerega prvi statutarni cilj je skrb za razvoj nogometa (glej točko 2 zgoraj), v okviru načel, na katerih temelji Evropska Unija, ki so skupna državam članicam.

77 Pravzaprav načela, da pravni subjekt zasebnega prava, kot je FIFA, ne da bi bil za to pooblaščen s strani javnega organa, ureja gospodarsko dejavnost, ki ni v zvezi niti s športnimi posebnostmi niti s svobodo notranje organizacije športnih združenj, ni mogoče takoj razglasiti za skladnega s pravom Skupnosti, predvsem če gre za spoštovanje civilnih in ekonomskih pravic.

78 Sprejemanje takih pravil, ki izhajajo iz ureditve gospodarske dejavnosti in zadevajo temeljne svoboščine, spada načelno v pristojnost javnih organov. Kljub temu je v okviru predmetnega spora normodajno pristojnost, ki jo ob skoraj popolnem neobstoju nacionalnih ureditev izvršuje FIFA, mogoče proučiti zgolj toliko, kot posega v pravila konkurence, s stališča katerih je treba presojati zakonitost izpodbijane odločbe, ne da bi bila lahko presoja, ki se nanaša na pravno podlago, ki FIFA omogoča izvrševanje urejevalne dejavnosti, ne glede na njihovo pomembnost, predmet sodnega nadzora.

79 Dejansko se predmetna tožba nanaša na zakonitost odločbe Komisije, sprejete v postopku s prijavo, vloženo na podlagi Uredbe št. 17, ki jo lahko Komisija obravnava le z izvajanjem pooblastil, s katerimi razpolaga v tem okviru. Sodni nadzor je nujno omejen s pravili, ki veljajo na področju konkurence, in s presojo kršitev v zvezi s pravilnikom FIFA, ki jo je izvedla Komisija. Ta nadzor bi se posledično moral raztezati na spoštovanje drugih določb Pogodbe le toliko, kolikor bi sočasno pokazal kršitev pravil konkurence. Prav tako ne more obsegati morebitnega nespoštovanja temeljnih načel, razen v primeru, ko bi se ta izrazila s kršitvijo pravil konkurence.

Presoja interesa Skupnosti v prijavi

80 Z izpodbijano odločbo je bila prijava L. Piaua zavrnjena, ker za nadaljevanje postopka ni bil podan interes Skupnosti. Treba je opozoriti, da je po eni strani presoja, ali je podan interes Skupnosti, ki ga uveljavlja prijava s področja konkurence, odvisna od dejanskih in pravnih okoliščin posameznega primera, ki se lahko od primera do primera bistveno razlikujejo, in ne od vnaprej določenih meril, katerih uporaba je obvezna (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Ufex in drugi proti Komisiji, točki 79 in 80). Po drugi strani pa Komisija, ki ji člen 85(1) ES

nalaga, naj skrbi za uporabo členov 81 ES in 82 ES, določa in izvaja politiko Skupnosti na področju konkurence, in v zvezi s tem razpolaga pri obravnavanju prijav s pooblastilom za odločanje po prostem preudarku. To pooblastilo pa ni neomejeno in Komisija mora v vsakem primeru presoditi težo in trajanje kršitev konkurence ter trajanje njihovih učinkov (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Ufex in drugi proti Komisiji, točke 88, 89, 93 in 95).

81 Poleg tega nadzor sodnika Skupnosti nad izvrševanjem s strani Komisije pooblastila za odločanje po prostem preudarku, ki ji je priznano na tem področju, ne sme pripeljati do nadomestitve njegove presoje interesa Skupnosti s tem od Komisije, ampak do preveritve, da sporna odločba ne temelji na netočnih dejstvih in da ni pravne napake ter da ni šlo za napako pri oceni ali zlorabo pooblastil (sodba Sodišča prve stopnje z dne 14. februarja 2001 v zadevi SEP proti Komisiji, T-115/99, Recueil, str. II-691, točka 34).

82 V konkretnem primeru presojo Komisije, da ni podan interes Skupnosti, sestavljajo tri vrste navedb, in sicer razveljavitev najbolj omejujočih določb prvotnega pravilnika, možnost obravnavanja določb spremenjenega pravilnika kot izjeme na podlagi člena 81(3) ES in neuporaba člena 82 ES.

— Razveljavitev najbolj omejujočih določb prvotnega pravilnika

83 V izpodbijani odločbi je najprej navedeno, da so bile najpomembnejše omejujoče določbe, ki naj bi jih zajemal pravilnik z dne 20. maja 1994, odpravljene s pravilnikom z dne 20. decembra 2000. Komisija je določbe pravilnika FIFA presojala v petih sklopih, ki so se nanašali na izpit, na zavarovanje, na kodeks

poklicne etike, na določitev nadomestila agenta igralcev in na standardni obrazec pogodbe o zastopanju.

84 Prvič, kar zadeva izpit, Komisija v izpodbijani odločbi ugotavlja, da morajo odslej kandidati opraviti pisni izpit, ki je sestavljen iz vprašalnika z več mogočimi odgovori, katerega podrobna pravila in datumi, ki so natančneje določeni v prilogi spremenjenega pravilnika, so poenoteni v svetovnem merilu. Ugotavlja, da je odslej predviden pritožbeni sistem na dveh stopnjah in da je bila z dnem 3. aprila 2002 s spremembami pravilnika za državljane Evropske unije odpravljena zahteva po stalnem prebivališču za obdobje dveh let. Izpodbijana odločba navaja, da bi se zahteva po „neoporečnem slovesu", ki se zahteva za izdajo licence in ki jo je treba razlagati v skladu z nacionalnimi zakonodajami, v Franciji, kjer L. Piau prebiva, razlagala kot nekaznovanost za kazniva dejanja. Končno se očitki arbitrarnosti, ki jih je uveljavljala tožeča stranka, Komisiji niso zdeli utemeljeni.

85 Drugič, Komisija v izpodbijani odločbi navaja, da je za vse obvezno zavarovanje poklicne odgovornosti, katerega osnova je objektivno določena na podlagi objektivnega merila prihodkov agenta igralca, ki ga je mogoče skleniti pri različnih zavarovalnicah v vseh državah Unije, nadomestilo zahtevo po položitvi garancije. V zvezi s to točko je FIFA v odgovoru na vprašanja Sodišča prve stopnje, navedena v točki 26 zgoraj, priložila primere pogodb o zavarovanju poklicne odgovornosti, ki jih je agentom igralcev ponudilo 12 zavarovalnic znotraj Evropske unije oziroma EGP. Izpodbijana odločba prav tako navaja, da zahtevana garancija, ki mora pokrivati vsakršno tveganje v zvezi s posredovanjem, ni videti nesorazmerna v primerjavi s tveganji, ki jih na primer pokrivajo zavarovanja poklicne odgovornosti svobodnih poklicev.

86 Tretjič, kar zadeva kodeks poklicne etike, Komisija v izpodbijani odločbi meni, da tam navedena temeljna načela dobrega poslovnega obnašanja, ki so priloga

spremenjenega pravilnika in ki se nanašajo predvsem na pravila vestnega opravljanja dejavnosti, poštenosti, lojalnosti, objektivnosti, transparentnosti, iskrenosti, pravičnosti in nepristranskosti, agentom igralcev ne nalagajo nesorazmernih obveznosti.

87 Četrtič je Komisija, kar zadeva določitev nadomestila agentov igralcev, v izpodbijani odločbi presojala člen 12 pravilnika, ki določa, da se plačilo agentu izračuna glede na osnovni skupni prihodek igralca, in znaša v primeru, ko med strankama ni soglasja, 5 % navedenega prihodka. Navaja, da ta določba napotuje na jasno in objektivno merilo (skupni prihodek igralca) in da gre podredno zgolj za mehanizem reševanja nesoglasij.

88 Petič, izpodbijana odločba navaja, da očitek L. Piaua v zvezi z ogrožanjem zasebnega življenja zaradi dostave kopije pogodbe med igralcem in agentom zadevni nacionalni zvezi ni problem, ki bi ga bilo mogoče reševati s pravili Skupnosti na področju konkurence.

89 Iz izpodbijane odločbe tudi ne izhaja, da bi Komisija, ki je pazljivo preučila navedbe tožeče stranke, kršila načela glede obsega njenih obveznosti, ki izhajajo iz sodne prakse, na katero je bilo opozorjeno zgoraj v točkah 80 in 81.

90 Komisija določb spremenjenega pravilnika, ki smo jih presojali v točkah od 84 do 88 zgoraj, ni očitno napačno presodila, s tem ko je štela, da izpit v zadostni meri zagotavlja objektivnost in transparentnost, da zahteva po obveznem zavarovanju poklicne odgovornosti ni bila nesorazmerna in da v primeru določb pravilnika

o nadomestilu agentov igralcev s stališča prava konkurence implicitno ne gre za določanje cen (sodba Sodišča prve stopnje z dne 22. oktobra 1997 v združenih zadevah SCK in FNK proti Komisiji, T-213/95 in T-18/96, Recueil, str. II-1739, točke 158, 159 in od 161 do 164).

91 Navedbe, ki jih je L. Piau podal v tem postopku v zvezi z vsebino spremenjenega pravilnika in se nanašajo na obveznost spoštovanja pravil FIFA, določeno s predmetnim pravilnikom, na vsebino standardnega obrazca pogodbe o zastopanju in na pravila o kaznih in pravnih sredstvih, te presoje ne postavljajo pod vprašaj.

92 Prvič, obveznost spoštovanja pravilnika FIFA predvsem o prestopih igralcev, ki jo imajo agenti igralcev, se sama po sebi ne zdi v nasprotju s pravili konkurence, s tem da pravilnika FIFA o prestopih igralcev, ki ni bil predmet prijave L. Piaua, v okviru predmetnega spora ni mogoče presojati. Niti zaslišana na obravnavi niti v pisnih vlogah tožeča stranka ni pojasnila, kako bi obveznost spoštovanja pravilnika FIFA vplivala na konkurenco.

93 Drugič, določbe o vsebini pogodbe med agentom in igralcem, v skladu s katerimi morajo biti v pisni pogodbi natančneje določena merila in način plačila agenta in v skladu s katerimi je pogodba, ki jo je mogoče obnoviti, omejena na obdobje največ dveh let, ne ogrožajo konkurence. Zdi se, da omejitev trajanja pogodbe na največ dve leti, ki ne ovira obnovitve obveznosti, spodbuja mobilnost trga in posledično konkurence. Nasprotno se zdi, da zadevna relativno omejena ureditev pogodbenih odnosov prispeva k zavarovanju pravnih in finančnih razmerij strank, ne da bi pri tem ogrožala konkurenco.

94 Tretjič, kolikor bi sistem kaznovanja, povzet v točki 16 zgoraj, lahko vplival na pravila konkurence, pa ni videti vreden graje. Iz spremenjenega pravilnika izhaja, da so lahko agenti, igralci in klubi kaznovani z ukorom ali opominom, agenti s suspenzom ali odvzemom licence, igralci s prepovedjo nastopanja do dvanajstih mesecev, klubi pa s suspenzom in prepovedjo vseh prestopov za obdobje najmanj treh mesecev, kar pa glede na to, da gre za poklicne kazni, ni očitno pretirano. Še več, zneski kazni, določeni za igralce in klube, so v primerjavi s prvotnim pravilnikom nižji. L. Piau poleg tega ni zatrjeval ničesar, kar bi lahko dokazovalo, da se ta določba uporablja arbitrarno in diskriminatorno in da posledično ogroža konkurenco.

95 Četrtič, kar zadeva pravna sredstva pred rednimi sodišči, in ob predpostavki, da imajo lahko določbe spremenjenega pravilnika v tej zvezi vpliv na pravila konkurence, iz odgovorov na navedena vprašanja Sodišča prve stopnje (glej točko 26 zgoraj), ki sta jih podali FIFA in Komisija, izhaja, da se lahko stranke ne glede na sistem pravnih sredstev zoper odločbe nacionalnih zvez ali komisije za status igralcev, ki je pristojna tudi za agente igralcev, pri Športnem razsodišču, vedno obrnejo na redna sodišča, predvsem zato, da bi uveljavile pravice, ki jih imajo na podlagi nacionalnega prava ali prava Skupnosti, s tem da je mogoče odločbe Športnega razsodišča poleg tega izpodbijati tudi pred švicarskim zveznim sodiščem (Tribunal fédéral suisse). Tožeča stranka, ki je na obravnavi zatrjevala težavnost in togost postopkov pred nacionalnimi sodišči, kljub temu ni dokazala, da naj ne bi imela na voljo nobenega pravnega sredstva pred rednimi sodišči, niti *a fortiori*, da naj bi ti postopki bili vplivali na konkurenco.

96 Iz predhodne presoje izhaja, da tožbeni razlogi in navedbe L. Piaua, ki temeljijo na pravu konkurence, ne morejo omajati sklepa, v skladu s katerim je Komisija lahko upravičeno štela, da so bile najbolj omejujoče določbe predmetnega pravilnika razveljavljene. Iz teh razlogov je treba tovrstne navedbe tožeče stranke zavrniti.

97 Prav tako je treba zavrniti tožbene razloge in navedbe tožeče stranke, ki nimajo zveze s pravom konkurence in ki zato v tem smislu ne morejo pomeniti kršitve. L. Piau ni dokazal, da naj bi v zvezi z njegovimi tožbenimi razlogi in navedbami, ki izhajajo iz kršitve pogodbene svobode, neskladnosti pravilnika FIFA s francosko zakonodajo in ogrožanja varstva zasebnih podatkov, šlo za kršitev pravil konkurence. Njegove tožbene razloge in navedbe, ki jih ne dopolnjujejo niti dejstva, s katerimi bi jih bilo mogoče potrditi, je treba posledično zavrniti kot neupoštevna v sporu s področja konkurence.

98 Poleg tega ni mogoče pritrditi niti navedbi L. Piaua, skladno s katero naj bi še vedno obstajali protikonkurenčni učinki zato, ker so lahko agenti z licenco, ki je bila izdana v skladu s prvotnim pravilnikom, to obdržali. Po eni strani tožeča stranka ni dokazala, da bi imela ta okoliščina sama po sebi protikonkurenčne učinke. Po drugi strani načelo pravne varnosti prepoveduje ponovno obravnavanje pravnih položajev, za katere ni dokazano, da so bili pridobljeni v nasprotju s predpisi (glej analogno sodbo Sodišča prve stopnje z dne 30. novembra 1994 v zadevi Dornonville de la Cour proti Komisiji, T-498/93, RecueilFP, str. I-A-257 in II-813, točke od 46 do 49 in 58). Še več, kot je Sodišče že razsodilo o prehodnih ukrepih s področja priznavanja diplom, in glede na to, da se lahko ta sodna praksa uporabi tudi za konkretni primer, je v podobnem primeru mogoče ohraniti pridobljene pravice (sodbi Sodišča z dne 9. avgusta 1994 v zadevi Dreessen, C-447/93, Recueil, str. I-4087, točka 10, in z dne 16. oktobra 1997 v združenih zadevah Garofalo in drugi, od C-69/96 do C-79/96, Recueil, str. I-5603, točke od 29 do 33).

99 Iz vsega zgoraj navedenega sledi, da Komisija pri presoji določb predmetnega pravilnika in obstoja protikonkurenčnih učinkov prvotnega pravilnika, ki je predmet prijave L. Piaua, ni storila napake pri presoji. Tožeča stranka posledično ne more utemeljeno trditi, da naj najbolj omejujoče določbe prvotnega pravilnika ne bi bile odpravljene in da naj bi imel spremenjeni pravilnik še vedno protikonkurenčne učinke.

— Možnost obravnavanja določb spremenjenega pravilnika kot izjeme na podlagi člena 81(3) ES

100 Komisija v izpodbijani odločbi meni, da bi bilo obvezno licenco mogoče upravičiti in da bi bilo spremenjeni pravilnik mogoče obravnavati kot izjemo na podlagi člena 81(3) ES. Poudarja, da sistem licenc, ki določa več kakovostnih kot količinskih omejitev, ščiti igralce in klube ter v prvi vrsti upošteva tveganje, ki so mu izpostavljeni igralci, katerih poklicna pot je v primeru slabega posredovanja pri prestopih kratka. Meni, da je ob trenutnem neobstoju ureditve poklica agenta igralcev in splošno veljavnih nacionalnih pravil omejitev, ki je lastna sistemu licenc, sorazmerna in nepogrešljiva.

101 Samo načelo licence, ki ga nalaga FIFA in ki pogojuje opravljanje poklica agenta igralcev, ovira dostop do opravljanja te gospodarske dejavnosti in tako nujno vpliva na svobodno konkurenco. Posledično je dopustna zgolj takrat, ko so izpolnjeni pogoji iz člena 81(3) ES, tako da bi bilo mogoče spremenjeni pravilnik, če dokazano prispeva k pospeševanju gospodarskega napredka, pri čemer zagotavlja uporabnikom pravičen delež doseženih koristi, ne določa omejitev, ki za doseganje teh ciljev niso nujne, in ne izključuje konkurence, obravnavati kot izjemo na podlagi te določbe.

102 Sprejetje pravilnika in načelo obveznih licenc, ki je v središču predmetne ureditve, je opravičevalo več pravnih in dejanskih okoliščin. Prvič, zdi se, da je v okviru Skupnosti le Francija sprejela ureditev o poklicu športnega agenta. Sicer pa ni predmet izpodbijanja dejstvo, da agenti igralcev skupaj trenutno ne predstavljajo poklica, ki bi imel podporo določene notranje organizacije. Prav tako ni predmet izpodbijanja dejstvo, da bi bile lahko določene prakse s finančnega in poklicnega

stališča v škodo igralcem in klubom. FIFA je pojasnila, da je pri sestavi predmetnega pravilnika zasledovala dvojni cilj, to je profesionalizacijo in izboljšanje dejavnosti agenta igralcev, da bi zavarovala slednje, ki imajo kratko poklicno pot.

103 V nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, sistem licenc ni izključil konkurence. Zdi se, da je še doprinesel h kakovostnemu izboru, s katerim je cilj profesionalizacije dejavnosti agenta igralcev mogoče doseči prej kot z omejevanjem dostopa. Nasprotno, odprtost tega poklica potrjujejo številčni podatki, ki jih je FIFA podala na obravnavi. FIFA je, ne da bi se ji nasprotovalo, navedla tudi, da je v primerjavi z letom 1996, ko je začel veljati prvotni pravilnik, preštela 214 agentov igralcev, medtem ko ocenjuje, da je bilo na začetku leta 2003 1500 agentov igralcev in da je 300 kandidatov uspešno opravilo izpite, ki so bili organizirani marca in septembra istega leta.

104 Ob upoštevanju okoliščin, na katere je bilo opozorjeno v točkah 102 in 103 zgoraj, in trenutnih pogojev za opravljanje dejavnosti agentov igralcev, za katere je značilno, da jih nacionalna pravila in skupna organizacija agentov igralcev skoraj ne urejata, Komisija pri presoji omejitev, ki izhajajo iz obvezne licence in ki so lahko predmet izjeme na podlagi člena 81(3) ES, ni storila očitne napake pri oceni, pri tem ko si je upravičeno pridržala pravico do presoje predmetnega pravilnika. Posledično je treba tovrstne navedbe L. Piaua zavrniti.

105 Prav tako je treba kot neupoštevno zavrniti navedbo tožeče stranke, da odstopanja od pravil konkurence ni mogoče upravičiti s sklicevanjem na „posebnosti športa“. Izpodbijana odločba ne temelji na taki izjemi in dejavnost agenta igralcev opredeljuje kot gospodarsko dejavnost, pri tem pa ji ne priznava ugodnosti za posebnosti, ki veljajo za šport, na kar pa se izpodbijana odločba dejansko tudi ne nanaša.

106 Prav tako je treba zavrniti navedbe L. Piaua, ki izhajajo iz nespoštovanja svobode ustanavljanja in svobodnega opravljanja storitev, za katere tožeča stranka ni dokazala, da bi hkrati kršili pravila konkurence in preprečevali možnost podelitve izjeme spremenjenemu pravilniku na podlagi člena 81(3) ES.

— Neuporaba člena 82 ES

107 V izpodbijani odločbi je navedeno, da se člen 82 ES zato, ker FIFA ni udeležena na trgu svetovanja igralcem, v konkretnem primeru in na način, kot ga je opredelila tožeča stranka, ne uporablja.

108 Člen 82 prepoveduje zlorabo prevladujočega položaja, ki ga ima eno ali več podjetij na skupnem trgu ali njegovem znatnem delu.

109 Z navedeno določbo je zajeto obnašanje enega ali več gospodarskih subjektov, ki s tem, da zlorabljajo položaj gospodarske moči, preprečujejo učinkovito konkurenco na upoštevnem trgu in dajejo temu subjektu možnost, da v znatni meri neodvisno nastopa nasproti svojim konkurentom, strankam in, končno, potrošnikom (sodba Sodišča z dne 16. marca 2000 v združenih zadevah Compagnie maritime belge transports in drugi proti Komisiji, C-395/96 P in C-396/96 P, Recueil, str. I-1365, točka 34).

110 Izraz „več podjetij" iz člena 82 ES napeljuje k temu, da imata lahko prevladujoč položaj dva ali več gospodarskih subjektov, ki sta pravno gledano med seboj neodvisna, pod pogojem, da v ekonomskem smislu na določenem trgu predstavljata ali delujeta kot enotni subjekt (zgoraj navedena sodba Compagnie maritime belge transports in drugi proti Komisiji, točka 36).

111 O prevladujočem položaju več podjetij lahko govorimo, če so izpolnjeni trije kumulativni pogoji: prvič, vsak član prevladujočega oligopola mora vedeti za ravnanje drugih članov, da lahko preveri, ali so sprejeli iste smernice; drugič: nujno je, da traja usklajeno ravnanje molče dalj časa, kar pomeni, da za odstop od smernic skupnega ravnanja na trgu ne sme biti nobene vzpodbude; tretjič, predvidljiva reakcija obstoječih ali potencialnih konkurentov oziroma potrošnikov ne bi ogrozila pričakovanih rezultatov smernic skupnega delovanja (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 6. junija 2002 v zadevi Airtours proti Komisiji, T-342/99, Recueil, str. II-2585, točka 62, in z dne 8. julija 2003 v zadevi Verband der freien Rohrwerke in drugi proti Komisiji, T-374/00, Recueil, str. II-2275, točka 121).

112 V konkretnem primeru je trg, na katerega se nanaša predmetni pravilnik, trg opravljanja storitev, kjer so kupci igralci in klubi ter prodajalci agenti. Lahko štejemo, da FIFA na tem trgu nastopa v imenu nogometnih klubov, ki so jo pred tem ustanovili (glej točke od 69 do 72 zgoraj), le kot pojavna oblika drugostopenjskih združenj podjetij, to je klubov.

113 Posledica takega sklepa, kot je pravilnik FIFA o agentih igralcev, je, da so podjetja, torej klubi, kar zadeva njihovo usklajeno obnašanje na trgu, na določenem trgu tako povezani, da na tem trgu nasproti konkurentom, poslovnim partnerjem in potrošnikom delujejo kot en subjekt (zgoraj navedena sodba Compagnie maritime belge transports in drugi proti Komisiji, točka 44).

114 Zdi se, da so zaradi pravilnika, ki ima za nacionalne zveze, članice FIFA, in klube, ki jih združuje, obvezno veljavo, kar zadeva njihovo ravnanje v skladu s pravili, ki jih sprejmejo in ki jim drugi igralci (igralci in agenti igralcev) ne morejo nasprotovati, ne da bi bili za to kaznovani, predvsem agenti igralcev tudi z izključitvijo s trga, trajno povezana. Za tak položaj je v smislu sodne prakse, navedene v točkah 110 in 111 zgoraj, značilen tudi skupni prevladujoč položaj klubov na trgu opravljanja storitev agentov igralcev, saj klubi, na podlagi ureditve, ki velja zanje, določajo pogoje, v katerih opravljajo predmetne storitve.

115 Nerealno bi bilo trditi, da FIFA, ki ima pooblastila za urejanje športne dejavnosti nogometa in gospodarskih dejavnosti, ki so z njo povezane, kot je v konkretnem primeru dejavnost agentov igralcev, zagotovo nima skupnega prevladujočega položaja na trgu opravljanja storitev agentov igralcev zato, ker na tem trgu ne deluje.

116 Dejansko okoliščina, da FIFA na predmetnem trgu ne deluje kot kupec storitev agentov igralcev in da je njen vpliv viden samo skozi pooblastilo za izvrševanje normodajne dejavnosti, ki ga ima na področju gospodarske dejavnosti agentov igralcev, na uporabo člena 82 ES ne vpliva, v kolikor je FIFA pojavna oblika nacionalnih zvez in klubov, dejanskih kupcev storitev agentov igralcev, in posledično na tem trgu deluje prek svojih članov.

117 Nasprotno pa v primeru, ko gre za zatrjevano zlorabo prevladujočega položaja, iz predhodnih analiz o spremenjenem pravilniku in o možnem obravnavanju le-tega kot izjeme na podlagi člena 81(3) ES izhaja, da ta zloraba ni dokazana. Dejansko je bilo ugotovljeno, da ta pravilnik ni nalagal kvalitativnih omejitev za dostop do dejavnosti agenta igralcev, ki imele škodljiv vpliv na konkurenco, pač pa kakovostne

omejitve, ki jih je v konkretnih okoliščinah mogoče upravičiti. Zlorabe prevladujočega položaja, ki bi po mnenju tožeče stranke izhajale iz določb pravilnika, torej niso bile dokazane in je treba zato njene navedbe o tej točki zavrniti.

118 Končno je treba zavrniti tudi navedbo L. Piaua, da bi agenti igralcev z licenco v smislu člena 82 ES zlorabljali njihov skupni prevladujoči položaj, saj dejanskega obstoja strukturne povezave med agenti L. Piau ni dokazal. Imetništvo istovrstne licence, uporaba istega vzorca obrazca in okoliščina, da je nadomestilo agentov določeno glede na ista merila, ne dokazuje obstoja prevladujočega položaja agentov igralcev z licenco, tožeča stranka pa tudi ni dokazala, da bi zadevni agenti ravnali na enak način, niti tega, da bi si razdelili trg.

119 Zato čeprav je Komisija zmotno štela, da FIFA nima prevladujočega položaja na trgu opravljanja storitev agentov igralcev, pa so druge ugotovitve v izpodbijani odločbi o tem, da so bile odpravljene najbolj omejujoče določbe zadevne ureditve in da bi bilo mogoče sistem licenc obravnavati kot izjemo na podlagi člena 81(3) ES, posledično vodile do sklepa, da ni bil kršen člen 82 ES in da je treba tovrstne navedbe tožeče stranke zavrniti. Tako ne glede na to, da je Komisija napačno uporabila pravo, ko je menila, da ni treba uporabiti člena 82 ES, uporaba te določbe v nobenem primeru zaradi drugih zaključkov, ki so upravičeno izhajali iz presoje pravilnika, ne bi mogla pripeljati do ugotovitve, da je podana zloraba prevladujočega položaja. Tako ta napaka na zakonitost zavrnitve prijave in odločitve, da zaradi pomanjkanja interesa Skupnosti Komisija ne bo nadaljevala postopka, ne vpliva.

120 Iz zgoraj navedenega sledi, da Komisija s tem, da je prijavo L. Piaua zavrnila zato, ker ni bil podan interes Skupnosti, in z odločitvijo o tem, da ne bo nadaljevala postopka, ni storila očitne napake pri presoji. Ker je „čezmejnost" trga, ki je ni nihče izpodbijal, okoliščina, ki sama po sebi v določeni prijavi ne more vzpostaviti interesa Skupnosti, je v tem smislu neupoštevna. Ker je dejansko presoja, ali je podan interes Skupnosti,

odvisna od okoliščin posameznega primera, ni smiselno niti omejiti števila meril za presojo, na katera se lahko sklicuje Komisija, niti nasprotno določiti posameznih meril, ki jih mora vedno upoštevati (zgoraj navedena sodba Ufex in drugi proti Komisiji, točki 79 in 80).

121 Iz teh razlogov je treba tožbo L. Piaua zavrniti.

Stroški

122 Na podlagi člena 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni.

123 Komisija je predlagala, naj se tožeči stranki naloži plačilo stroškov, in ker tožeča stranka s predlogi ni uspela, se ji naloži plačilo njenih stroškov in stroškov Komisije.

124 Na podlagi člena 87(4), tretji pododstavek, Poslovnika, lahko Sodišče prve stopnje odloči, da intervenient, ki ni država članica ali institucija, nosi svoje stroške.

125 V okoliščinah konkretnega primera je treba odločiti, da FIFA nosi svoje stroške, ki jih je priglasila kot intervenient.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (četrti senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Tožeča stranka nosi svoje stroške in stroške Komisije.

3. Mednarodna nogometna zveza nosi svoje stroške.

Legal Tiili Vilaras

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 26. januarja 2005.

Sodni tajnik

H. Jung

Predsednik

H. Legal